

ע"פ 32632/08 - חלים כבאה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

עפ"ג 17-08-32632 כבאה נ' מדינת ישראל

09 נובמבר 2017

בפני הרכב כב' השופטים:

ו. גריל, שופט בכיר [אב"ד]

ב. בר-זיו, שופת

א. לוי, שופט

המערער:

חלים כבאה

ע"י ב"כ עוה"ד אמר מסארווה

נגד

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עוה"ד מ. הרטמן

פסק דין

א. העורע שבפניו הוא על גזר דיןו של בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט רקפת סגל-מוher), מיום 10/07/2017 בת"פ 32994-11-15, לפי נדון המערער (olid 1989) ל-4-4 חודשי מאסר בפועל, לאחר שהורשע, לפי הודהתו, בעבירה לפי סעיף 186(א') של חוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "החוק"), והופעל מאסר מותנה בן 12 חודשים שהוטל על המערער בת"פ (מחוזי חיפה) 10-10-179-179. נקבע, שעונשיהם אלה ירוצו בחופף, כך שבסך הכל על המערער לרצות 10 חודשי מאסר בפועל.

בנוסף, הוטל על המערער עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים.

ביצועו של גזר הדין מעוכב עד למתן פסק דין בערעור.

ב. הנسبות הצריכות לעניין הין בהתמצית אלה:

בכתב האישום שהוגש כנגד המערער ביום 02/11/15 בבית-משפט השלום בחדרה נטען, שבתאריך 06/09/15 סמוך לשעה 00:05, החזיק המערער ברכבו, בדלת הנהג, סכין בעלת להב של כ-9 ס"מ, וזאת מחוץ לתחום ביתו או חצריו, וambil'i שיש בידו להוכיח כי החזיק בה למטרה כשרה.

לפיין, ייחסה המדינה לעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, לפי סעיף 186(א) של החוק.

ג. בישיבה שהתקיימה ביום 16/06/27 בפני בית משפט קמא, הודה המערער בעובדות כתב האישום, וביקש להפנותו לשירות המבחן לקבלת תסקير. הסגנו ביקש גם, כי שירות המבחן יבחן אפשרות למתן

המליצה בדבר הארכת המאסר המותנה התלייתו ועומד כנגד המערער, ואילו באת כוח המדינה הבהירה, שהיא לא תראה עצמה כבולה להמלצות הتسקיר, ובכונתה לעתור לעונש של מאסר בפועל.

נוכח האמור לעיל, ניתנה באותה ישיבה הכרעת הדין ולפיה הורשע המערער לפי הודהתו.

. 2. בפני בית משפט קמא הונחו שלושה תסקרים.

התסקير הראשון הינו מתאריך 10/10/16, וממנו עולה, כי המערער למד בבית-ספר טכנולוגי ממנו נשר בטרם סיום 12 שנות לימוד, על רקע רצונו להשתלב בשוק העבודה, ול%;">סיע בצרפת משפחתו.

המערער תיאר בעיות התנהגותיות בתקופת לימודיו, שהתרטטו בגילוי אלימות והתנהגות כוחנית מצדיו. בתום לימודי השתלב המערער בעבודות שונות לתקופות קצרות, ובஹיו כבן 20 היה מעורב בעבר אלימות חמורה על רקע "כבד המשפחה".

לפי גילוין הרישום הפלילי הורשע המערער בשנת 2012 בעבירות של פצעה או חבלה זדונית שלא כדין, גריםת חבלה חמורה לקטין, החזקת אגרוףן או סכין שלא למטרה כשרה, וניסיון השחתת גופו, שבוצעו בשנת 2010. המערער נדון בגין אותו איורע לשולש שנות מאסר בפועל, וכן הוטל עליו מאסר מותנה בן 12 חודשים שהוא בר הפעלה כיום.

מאז שחררו מבית הסוהר, השתלב המערער בעבודה כנהג משאית.

שירות המבחן מצין, שהמערער נטל אחריות פורמלית על ביצוע העבירה, ולדבריו הסcin שימשה אותו לצורכי עבודה בלבד, אך הוסיף, כי נשא את הסcin למטרות שידע כי התנהלותו זו אינה חוקית.

ה. שירות המבחן התרשם בתסקירו הנ"ל מקיים קשיים ברמת תפוקדו של המערער הבאים לידי ביטוי בחוסר יציבות במוגרות החימם, ובקשה הסתגלות למסגרות המאופיינות בסמכות.

יחד עם זאת, התרשם שירות המבחן שלאחרונה חלה מגמת שנייה אצל המערער בכל הקשור ליציבות תעסוקתית. כמו כן העירק שירות המבחן, כי המערער מופעל מתוך הנחה שדיםיו הגברי נבחן לפי סמנים של הופעה חייזונית, ולפי דפוסי התנהגות כוחניים.

שירות המבחן העירק, כי ללא מהלך טיפול רפואי ממשמעותי קיימת סבירות ביןונית-גבואה להישנות התנהגות מפרת חוק בעתיד. המערער אומנם הביע רצון ברמה המילולית להיות בקשר טיפול, אך להערכת שירות המבחן הצהרה זו נובעת מתוך ריצוי, ולא מתוך הכרה ומטיבציה פנימית לטיפול, שכן המערער אינו מצליח לגלוות מודעות לחולשותיו, ולדפוסים העומדים בסיס התנהגותו המרשיעה.

בxicom הדברים התרשם שירות המבחן בתסקירותו הראשון מיום 10.10.16 שהמערער אינו בשל להיכנס לתהילר טיפול משמעותי, ולפיכך לא הובאה המלצה טיפולית בעניינו.

. בישיבת בית משפט קמא מיום 16/11/14, טען הסגנו, כי שירות המבחן לא התקיים בתסקירות לאפשרות הארכת המאסר המותנה בן 12 החודשים, התלי ועומד כנגד המערער.

ונוכח אורך תקופת המאסר המותנה, והעובדה שהמערער הביע בפני שירות המבחן וכן בפני בית משפט קמא את נכונותו להשתלב בקשר טיפול, סבר בית משפט קמא, שיש מקום לבחון את מידת יכולתו של המערער להשתלב בקשר טיפול בפועל, בהוסיפו, כי ניסיון החיים מלמד על כך שקיימים מקרים בהם "מתוך שלא לשם בא לשם", ולכן הפנה בית משפט קמא את המערער שנית לשירות המבחן על מנת שיוגש תסקיר משלים שיתיחס לאופן השתלבות המערער בתחום הטיפול, שકצינית המבחן סבורה כי יתאים לו, ומהיד התתרמו מהליר צזה.

. התסקיר השני של שירות המבחן נושא תאריך 17/03/15, ממנו עולה, שנוכח החלטת בית משפט קמא מיום 16/11/14, שולב המערער בטיפול קבוצתי "יעודי בתחום האלימות במסגרת שירות השירות המבחן". המערער החל את הטיפול בתחילת נואר 2017, והגיע למפגשים. ואולם, באשר לשאלת האם יכול המערער להיות מההילר הטיפול, ציון, כי המערער ממעיט לשף פעולה בשיח הקבוצתי, וניכר קושי ביכולתו להתבוננות עצמית. המערער מתקשה לגלוות מודעות לחולשותיו, ניכר כי לאחר לא מעט מפגשים בהם השתתף, לא חל שינוימשמעותי.

עוד ציין שירות המבחן, כי המערער מזער מחומרת העבירה, והטיל חלק מן האחריות להתנהגותו הבעייתית על הנורמות החברתיות בחברה בה גדל. המערער גם העלה קושי רב ליטול חלק ולהיחשף למרחב הטיפול הקבוצתי, והגם שהוא מעוניין לרכוש כלים טיפוליים - הוא אינו מצליח בכך.

התראות שירות המבחן היא שאין לumar כוחות להיתרם מן הטיפול, ובנקודת זמן זו, אין המערער בשל להיכנס לתהילר טיפול משמעותי הדורש כוחות ומודעות לקיום בעיותיו.

שירות המבחן מעריך, שהכחלה המילולית שהביע המערער במעמד בית המשפט נובעת מחשש לגבי תוכאות ההילר המשפטי, ולא מתוך הכרה ונכונות אמתית לעבר תהילר שיקומי. לפיכך, חוזר שירות המבחן על עמדתו הקודמת ונמנע מלתת המלצה טיפולית בעניינו של המערער.

. לאחר שנתקבל התסקיר הנ"ל, התקיימה ישיבה נוספת בפני בית משפט קמא ביום 17/03/17. בהחלטתו מאותו יום ציין בית משפט קמא, כי חזר ועין בתסקיריו שירות המבחן, שמע את דברי המערער שצין ש"קשה לי להיפתח מול אנשים ולדבר", התלבט לא מעט, והחליט לדוחות פעם נוספת את המשך הדיון כדי ליתן לumar הזדמנות להמשיך בתהילר הטיפול בתקווה שהמערער יצליח בכל זאת להיפתח יותר ולהפיק תועלת מן הטיפול, ובעיקר כדי ליתן לשירות המבחן הזדמנות לבחון את אפשרות שילובו

של המערער בטיפול פרטני, הוואיל והתרשותם היא שתהlixir פרטני יוכל להיטיב עם המערער יותר. ובסוףו של דבר אולי לתרום, גם לו, גם לאינטראס הציבורי, תרומה של ממש.

בית משפט קמא הוסיף, שאורך תקופת המאסר המותנה מהוות שיקול לא מבוטל בהחלטתו, ושוב נتابקש שירות המבחן להתייחס גם לאפשרות הארכת המאסר המותנה התלויה ועומד כנגד המערער.

הتسkieור השלישי שהונח בפני בית המשפט נושא תאריך 17/06/26, וממנו עולה, כי בחודשים מרץ ואפריל, נעשו מספר ניסיונות ליצור קשר טלפוני עם המערער כדי לפגישה בשירות המבחן, ואולם, המערער לא השיב לשיחות ולא יצר קשר עם שירות המבחן. למחרת שירות המבחן יצר קשר טלפוני עם סנגרו דاز של המערער, במטרה לזמן את המערער למפגש ביום 20/06/17, לא הופיע המערער למפגש, ואף לא ערך בנסיבות אי-הגעתו.

גם לפגישה נוספת שהייתה מזועדת לתאריך 23/06/17, שאליה זמן המערער באמצעות פקס לסנגרו דاز, לא הופיע המערער ולא הודיע על אי-הגעתו.

מסקנת שירות המבחן היא כי במסגרת תקופת הדחיה התקשה המערער לשתף פעולה עם ההליך שהוצע לו במסגרת שירות המבחן, והתנהלות זו תורמת לחיזוק התרשותם של שירות המבחן שהצהרותו של המערער בדבר נכונות לטיפול נובעות מאימת הדין, ולא מהתן הכרה ומוטיבציה פנימית לטיפול.

שירות המבחן לקח בחשבון את הרשותו הקודמת של המערער, והסיכון במצבו להישנות עבירות דומות, ונמנע מלבוא בהחלטה על הארכת המאסר המותנה התלויה ועומד כנגד המערער, וכן ציין, **שאי** באפשרותו להמליץ על חלופות ענישה או שיקום במסגרת הקהילה, העשויה להפחית סיכון להישנות עבירות.

. בטיעונו לעונש בפני בית משפט קמא בישיבה מיום 17/06/28, טען בא כוח המדינה, כי מתוך הענישה בגין העבירה המוחסת למערער נע בין חודשיים מאסר בפועל, שיכל וירוצו בעבודות שירות, לבין 10 חודשים מאסר בפועל. עוד ציין בא כוח המדינה, כי לבקשת המערער הוא הפנה לשירות המבחן להכנת תסקיר, אך בעוד בית המשפט מצא לנכון להעניק למערער מספר הזדמנויות, לא ידע המערער לנצל זאת, ולמעשה ניתן לומר שהוא זלזל בהצעת בית המשפט לתת לו הזדמנות.

ו". כמו כן, הפנה בא כוח המדינה לגילוין הרשותות של המערער (ת/1), ממנו עולה, כי לחובת המערער הרשעה אחת מיום 12/02/26, וזאת כאשר נדון המערער בת"פ 10-10-179 של בית המשפט המחוזי בחיפה, בגין עבירות של פיצעה או חבלה זדונית שלא כדין, החזקת אגרוף או סכין שלא למטרה כשרה, ניסיון השחתת גוף, וగירמת חבלה חמורה לקטין, שairעו בספטמבר 2010, ונדון אז ל-36 חודשים מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה בן 12 חודשים, כשאתה מן העבירות בגין הוטל העונש המותנה היא עבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה.

בא כוח המדינה הגיע לעיון בית משפט קמא את גזר הדין (ת/2) שבו הוטל עונש המאסר המותנה על המערער לצורך לימוד על האדם שעומד בפניו, כאשר מדובר בנאשם שביצע עבירות מאוד חמורות תוך שימוש בסיכון" (עמ' 14 לפרט' של בית משפט קמא), וכן הפנה בא כוח המדינה לפסיקה רלוונטיות התומכת בעמדתו, והגדיש, כי אומנם ארוך התנאי (12 חודשים) הוא דרמטי וארוך, אך אם סבר המערער שה坦אי שנקבע אכןנו מידתי, יכול היה להגיש בזמןו ערעור על גזר הדין שבמסגרתו נקבע אותו תנאי, אך הוא לא עשה כן.

נוכח כל האמור לעיל, ביקש בא כוח המדינה, כי בית משפט קמא יפעיל את המאסר המותנה בגין 12 החודשים למצטבר לכל עונש שיטול על המערער בגין העבירה הנוכחית.

יב. סנגורי דاز של המערער טען, בפני בית משפט קמא, כי המאסר המותנה שהוטל על המערער ביום 26/02/12 בת"פ 179-10-10, הוא תנאי כולל, ולא מדורג. לפיכך הפנה הסנגורי לדבריה של כב' השופטת (כתוארה אז) ד' בינוי, ברע"פ 5798/00, **סעید ריזי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה (3) 1, 12, בפסקה 11 (12/01/2012), (להלן: "**הלכת ריזי**"). בדבריה אלה עומדת כב' השופטת בינוי על הקשיים העולולים להtauור, במקרים מסוימים, בעת הפעלת התנאי, וזאת כאשר אחת מן העבירות בגין הוטל התנאי, עשויה להיות פחותה בחומרתה, והוא גוררת הפעלת סנקציה שהושטה בגין מכלול העבירות, שחלקו חמורות יותר, וממילא גם העונש בגין חמור יותר.

יג. עוד הפנה סנגורי דاز של המערער בעניין זה לפסק דיןו של בית המשפט העליון ברע"פ 1441/14 **האבט חמיס נ' מדינת ישראל**, (14/09/2009), שם עמדה לדין הסוגיה של הפעלת מאסר מותנה בגין 10 חודשים לגבי עבירה שב"ח, כshediat החומרה המיויחסת לעבירה שב"ח לצרכי פרנסה לא הצדקה הטלת מאסר בפועל למשך תקופה צוז.

באותו מקרה, סבר בית המשפט המחויז, שאין מקום להטערב בהחלטת בית משפט השלום, שלא להאריך את המאסר המותנה, אלא להפעילו למטרות התקופה הארוכה בה מדובר.

ואולם, בית המשפט העליון בעניין **חמים** הנ"ל חזר והפנה להלכת ריזי, והעיר, שבפסקין דין שונים עלן הקשיים המתוערים נוכח הטלת עונשי מאסר על תנאי שאינם מידתיים ביחס לעבירות שבוצעו, או לעבירות נוספות. בין יתר הדברים ציין, שם, כב' השופט ס' ג'ובראן, בפסקה 10:

"חוסר הלהימה בין האשם שמיוחס לבקשת בגין העבירה הנוספת בנושא שלפנינו - עבירת השב"ח - לבין עונש של 10 חודשים המאסר שמשופעל בגין, מעורר חוסר נוחות"

סוף דבר, הגיע בית המשפט העליון בעניין **חמים** למסקנה לפיה באותו מקרה אין להפעיל את המאסר המותנה אלא להאריך את תקופת התנאי, שכן הדבר התאפשר בהתקיים התנאים הנדרשים לפי סעיף 56(א) של החוק.

י"ד. סגورو דاز של המערער הוסיף וטען בפני בית משפט קמא, כי המועד בו ביצע המערער את העבירה נשוא הדין כאן, הייתה בתוך השלישי האחרון של תקופת התנאי. העבירה עצמה בוצעה לפני כשנתיים, מאז לא נפתחו תיקים חדשים כנגד המערער, שנטל אחריות מלאה, והואודה בהזדמנות הראשונה, הן בחקירתו, והן בפני בית המשפט.

עוד טען סגورو דاز של המערער בפני בית משפט קמא, שקביעתו של שירות המבחן, בתסaurus האחרון, שלא להאריך את התנאי - נתפסת, לדעתו, כ"לא מקצועית או לא ראוי...זו קביעה שאינה מקובלת". הסגورو ציין, שהמעערער היה בשירות המבחן, ה策רף לקובוצה טיפולית במשך תקופה מסוימת, אך לא התאים, כנראה. הסגورو ביקש בסופו של דבר שבית משפט קמא יאריך את המאסר מותנה ועל ידי כך יהפוך המאסר מותנה, מכאן ואילך, למאסר חב-הפעלה, דבר שיוהו גורם מרתייע מאוד עבור המערער.

ט"ו. המערער עצמו פנה לבית משפט קמא, הביע צער על מה שעשה, והוסיף, שלא הייתה לו כוונה לפגוע באדם על ידי הסיכון שנטפסה ברכבו.

באשר לטיפול במסגרת שירות המבחן טען המערער, שעשה את המקסימום מבחינותו, וכי הוא ביקש להיות במסגרת טיפול פרטי - אך נאמר לו שכרגע אין מקום.

באשר לאי-הופעתו לפגישה בשירות המבחן ב-17/06/20, טען המערער: "בעובדה לא אישרו לי", וכן ביקש מבית משפט קמא להתחשב בו, ולא להחזירו לבית הסוהר.

ט"ז. בגור הדין מיום 10/07/17, עמד בית משפט קמא על כך שהעבירה בה הורשע המערער היא עבירה חמורה ומסוכנת, שתוצאותיה עלולות להיות, לעיטים, הרות אסון, ולכן מתחם הענישה לגבייה נع בדרן כלל בין מאסר מותנה, כשהנשיבות קלות יחסית, לבין עונשי מאסר בעבודות שירות, ואף מאסרים בפועל המגיעים לכדי 10 חודשים, במקרים חמורים יותר.

ו"ז. בית משפט קמא הפנה לגור הדין שניתן בעניינו של המערער בעבירה הקודמת (ת"פ (מחוזי חיפה) 10-179-10) וממנו עולה, שבאותו מקרה המערער, בצוותא עם אחר, פגע פגיעות קשות וחוורות בשלושה בני אדם על רקע חסדו כי אחד מהם הוציא את דיבת אחותו רעה.

המעערער, באותו מקרה, שהיה מצויד בסכין, והחזיק ברכבו באותה עת בשתי סכינים נוספות, ذكر שניים מתוך השלושה, שאחד מהם היה קטן, דקירות לא מעטות אשר גרמו להם לחבלות חמורות.

כאמור כבר לעיל, באותו מקרה נדון המערער לשלווש שנות מאסר, וכן למאסר מותנה בן 12 חודשים.

כב' השופטת ת' שרון-נתנאל, שקבעה את גזר הדין בת"פ 10-179-10, צינה, כי מדובר למי שהתנהגותו אימפלסיבית ומסוכנת, ויש בה כדי להקים חשש להישנות עבירות דומות בעתיד, כפי שסביר גם שירות המבחן שנדרש אז לעניינו של המערער.

יב. בית משפט קמא הודה בגזר דין שהתלבט קשות בעניינו של המערער לנוכח תקופת התנאי הארכאה שהוטלה עליו בגין הרשעתו הקודמת. בית משפט קמא אף התרשם, כי נסיבות חיו של המערער, והסבירה שבה הוא גדל, הם אלה שעמדו בסיס הקושי שהיה לו לשთף פעולה במסגרת הטיפולית שהוצאה לו. במקרה שבפניו, הייתה הבעת רצון של המערער ליטול חלק בהליך הטיפולי, אך הזדמנות זו לא מומשה באופן הרואין, וזאת מסיבה הנעוצה אף ורק במערער עצמו.

גם לאחר ששירות המבחן חזר וצין את התרשומות מן המערער ומידת מסוכנותו (אף לאחר שנכח בפגישים הטיפוליים), הסכים בית משפט קמא ליתן למערער הזדמנות נוספת והורה לשירות המבחן לשלובו בהליך טיפול פרטני. אך דווקא אז, נתקה הקשר בין המערער לבין שירות המבחן, מקום בו היה על המערער "לצתת מעורו" ממש, כדי שלא "לפספס", את הזדמנות הפעם שנייתה לו.

נוכח כל האמור לעיל, הורה בית משפט קמא על הפעלת המאסר המותנה בן 12 חודשים, כ-4 חודשים המאסר בפועל שנגזרו על המערער בגין העבירה הנוכחית של החזקת סכין, ירוצו בחופף.

ו. המערער מיאן להשלים עם גזר דין של בית משפט קמא, וערעورو, שהוגש באמצעות סנגרו הנוכחי, מונח בפניו. בערעור מפנה הסגנון לעיקרון ההלימה שבסעיף 40ב' של חוק העונשין, ומוסיף, שעיקרון ההלימה מנחה את בית המשפט **לקבוע עונש ההולם את העבירה המוחסת לנאשם, ואת חומרתה. חריגה מאותו עונש הולם, שנקבע בהתאם לעיקרון ההלימה, פוגעת בעיקרון ההלימה ופוגעת בתחשחת הצדק** וגורמת עוול לנאשם.

נתען בהודעת הערעור, שבית משפט קמא היה ער לביעתיות בעונש המאסר המותנה, בר- הפעלה, בן 12 חודשים, שהיא תלוי ועומדת כנגד המערער בגין עבירות חמורות, אשר כללו, בין היתר, גם עבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, שהיא עבירה קלה ביחס לעבירות האחרות שבгинן הורשע המערער בגזר הדין שבת"פ (מחוזי חיפה) 179-10-10.

עוד טוען המערער, שחייב לטענותו בדבר חוסר ההלימה בין העבירה בה הוא הורשע לבין העונש שהוטל עליו, ניתן ללמידה מכך שعونש המאסר המותנה שהוטל עליו בתיק הנוכחי הינו בן 6 חודשים, ולפיכך המאסר המותנה בן 12 חודשים שהוטל עליו בגזר הדין נשוא הערעור, חורג באופן קיצוני מן המתחם אותו קבע בית המשפט עצמו.

הסגור הlion על כך ששאלת האם להפעיל את המאסר המותנה או שמא להאריכו, הפנה בית משפט קמא בגזר דין לעפ"ג (תל אביב) 52764-12-13, **חמש נ' מדינת ישראל** (06/02/14), ועוד שהקערה נהפכה על פיה במסגרת רשות ערעור שהוגשה בעניין **חמש: רע"פ 1441/14 (14/09/14)**. בפסק הדין שנית בעניין **חמש** בבקשת רשות ערעור בוטל רכיב המאסר בפועל, הוטל קנס, והמאסר המותנה הוארך.

עוד נטען בערעור, כי שגה בית משפט קמא בכל הנוגע להפניתו לרע"פ 5978/00 **ר'ז' ב' מדינת ישראל** (12/02/01), כשהיה מקום ללמידה מן האמור שם, שדרישת המידתיות מחייבת את התאמתה של תקופת המאסר המותנה לאורך תקופת המאסר בפועל המוטלת על הנאשם, וראוי להימנע מהטלת מאסר מותנה שתוצאתו תהא קשה עד כדי בלתי מידיתית, הן ביחס לעבירה הראשונה והן ביחס לעבירה הנוספת.

מכאן, כך טוען הסגנור, שבית המשפט העליון אינו רואה בעין יפה הטלת עונש מותנה, לא מדורג, ולא מפורט, בין עבירות שונות, שההבדל במתחמי העונשה ביניהם הוא עצום.

כ"א. המערער טוען עוד, כי עניינו דומה עד זהה לעניינו של **חמים**. עיקר המאסר המותנה הכלוני בן 12 חודשים שתליו ועומד כנגד המערער נוגע לעבירות החמורים אותן ביצע בשנת 2010, בהיותו בן 20.ברי שהאונש הכבד שהוטל על המערער בת"פ 179-10-10 (הן המאסר בפועל והן המאסר המותנה), איןנו נובע מן העבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186 (א) של חוק העונשין, כי אם מן העבירות החמורים האחרות אותן ביצע באותו מקרה, ובгинון הורשע.

לדעת המערער, שגה בית משפט קמא משפהUIL את עונש המאסר המותנה, ולא האריך אותו, וכן לא נתן בית משפט קמא משקל לעובדה שבבערו של המערער הרשעה אחת בלבד משנה 2010, ומאותה תקופה ואילך, אף מאז שחררו מן הכלא בשנת 2013, לא עבר כל עבירה זולת העבירה נשוא ערעור זה.

כ"ב. לטענת המערער שגה בית משפט קמא משלא ראה בחלוּף הזמן בין ביצוע העבירה שהקימה את התנאי, לבין מועד מתן גזר הדין, כתקופה מספקת (7 שנים), כדי ללמד על הפוטנציאלי השיקומי של המערער שבעת ביצוע העבירה היה בן 20 וכיום הוא בן 27. המערער הוא כיום יציב תעסוקתי, כעולה מתפקיד שירות המבחן מיום 16/10/10, וגם לכך היה ניתן משקל לצורך הארצת המאסר המותנה.

כ"ג. בנוסף, מפנה הסגנור בערעורו לפסיקה רלוונטית ממנה עולה, שבתי משפט לא הפעילו את התנאי כשסבירו שאין זה צודק להפעיל תנאים ארוכים. מה גם, שבית משפט קמא היה עיר לנسبות חייו הקשות של המערער, והסבירה בה גדול, נסיבות שעמדו בבסיס הקושי שהוא לו לשתף פעולה במסגרת הטיפולית שהוצעה לו.

כ"ד. על כל אלה מוסיף הסגנור וטען בערעורו, שתפקיד השירות המבחן הוא בגדר המלצה בלבד, ולבית המשפט מוקנה שיקול דעת רחב לגבי אימוץ או אי-אימוץ התסקير המוגש. עוד נטען בערעור, כי מלכתחילה לא סבר שירות המבחן במקרה הנוכחי שהמערער נזקק להליך טיפול (כך גם ציינה קצינית המבחן בשנת 2012 בת"פ 179-10-10), ואם כך, מיותר היה להתלוות את גזר הדין בשילובו של המערער בקבוצה טיפולית, כאשר ככל הנראה לא היה בכך צורך.

כ"ה. עוד נטען בערעור, כי שגה בית משפט קמא משלא נתן את הדעת על כך שניית היה להאריך את המאסר

הмотנה לפי שיקול דעתו של בית המשפט, כולה מסעיף 56(א) של חוק העונשין, הקובע, כי רשאי בית המשפט מטעמים שיירשו להאריך או לחדש את תקופת התנאי אם שוכנע שבנסיבות העניין לא יהא זה צודק להפעיל את המאסר המותנה, ואולם, לא כר נוג בcourt בית המשפט בעניינו, ולמעשה אף פסק בניגוד לקביעותו הוא.

בבית משפט קמא עצמו ציין בגזר דין, שהוא אינו שלם עם המאסר המותנה הארוך, והדבר גם עלה מטעם החלטותיו בהן ביקש לקבל את תסקרי שירות המבחן, ונובע מתחושת אי-הצדק שבהפעלת המאסר המותנה, בהתייחס לעבירה בה הורשע המערער.

כ"ג. מוסיף הסגנור בערעorio, כי לשון החוק מדברת על צדק, ולא על שיקום, ולכן ראוי היה להאריך את התנאי מכוח שיקולי צדק, ולהטיל קנס במקום מאסר, וזאת לאור השיקולים השיקומיים.

עוד מפנה הסגנור בערעorio לכך שהוא על בית משפט קמא לייחס משקל לעובדה שהמעערער נתפס עם הסכין במהלך עבודתו בתוך המשאית, בה נאג בשעה 05:00 לפנות בוקר, ולא בנסיבות אחרות חמורות, דבר שmeta את העונש לכיוון המינימלי תוך חריגה ממנה לאור הנسبות המיווחדות של תיק זה.

מוסיף הסגנור, כי בית משפט קמא לא ייחס משקל לכך שכטב האישום בבית המשפט המוחז' ב-ת"פ 10-10-179 תוקן בזמןנו, בעבודתו, בכך שהמילה "██" הוחלפה ל"חפץ חד".

כ"ג. עוד מפנה הסגנור לכך שירות המבחן חזר וציין בשלושת הנסיבות, שהמעערער אינו בשל להיכנס לתהlixir טיפול רפואי הדורש מוטיבציה **בנקודות זמן זו**, ומכאן שבנקודות זמן אחרת יהיה בכוחו של המערער לעبور תהlixir טיפול, ככל שהיא דרוש. וכך, לא יהיה מקום להוות על הפעלת התנאי רק משום שההתקسير איננו שיקומי.

הסגנור חזר ומצין, שלמרות הקשיי הנובע מנסיבות חייו של המערער והנסיבות בה גדל, נסיבות שעמדו בסיס הקשיי שלו לשפתח פעולה עם שירות המבחן, ניסה המערער בכל כוחו לשלב את עצמו בטיפול בשירות המבחן, ונטל חלק בשבועה מפגשים בקבוצה טיפולית.

כ"ח. כמו כן, מעיר הסגנור, שלא ניתן ללמידה מן הנסיבות מדוע סבר שירות המבחן שיש לשלב את המערער בקבוצה ייעודית בתחום האלים, בשעה שיוcosa לו רק עבירה של החזקת סכין ללא שימוש בה, למטרות שומרם בחקרתו שהסcin נועדה לקילוף פירות, ואף נמצא פירות במשאית.

עוד חזר וצין הסגנור, שבית משפט קמא לא ייחס משקל לכך שמאז 2010 לא עבר המערער כל עבירה אלימות, ושגה בכך שלא האריך את התנאי הדרוקוני, שהרי בסופו של דבר תסקרו שירות המבחן אינם חוזות הכלל,

והיה על בית משפט קמא לראות נגד עינוי את חוסר הצדק שבהפעלת המאסר המותנה.

כ"ט. בדין שהתקיים בפנינו, ביום 17/10/26, חזר הסגנור על כל הטענות שפירט בהודעת העורר המנוחת, ושוב חזר והדגיש שסעיף 56(א) לחוק העונשין מותר בבית המשפט שיקול דעת רחב בעניין הארצת המאסר המותנה כשהקוו המנחה הוא שיקול הצדק.

הסגנור חזר וטען, שהמאסר המותנה שהוטל בזמןו על המערער לא היה מדווג, ותזה האם צודק להפעיל מאסר מותנה בגין עבירה של החזקת סכין, כשהתנאי הוטל על המערער בשנת 2012, בנסיבות למספר עבירות (אליה צוינו בת"פ 10-179-10-179) שמתחם העונשה לגביון אפילו עולה על 12 חודשים.

ל. באת כוח המדינה טענה לעומת זאת, שאין מקום להתערב בגזר דין של בית משפט קמא.

בתהייחס לפסק הדין בעניין **חמים** (רע"פ 14/1441), הדגישה באת כוח המדינה, כי שם מדובר היה בעבירה של שב"ח, והמאסר המותנה בין עשרת החודשים שהיא תלוי ועומד שם היה כפול מן הרף העליון המגיע בגין עבירת שב"ח.

עוד העירה באת כוח המדינה, כי נקבע בפסק דין **חמים** שנדרשת חוסר הלימה **ニכרת** בין מדיניות העונשה לבין העונש שנגזר נוכח הפעלת התנאי, והרי בעניינו מדובר על עונש מותנה של 12 חודשים בגין עבירת פשע, ככלצידה עונש של 5 שנות מאסר (סעיף 186 (א) של החוק), ואין הדבר דומה למקרה של פסק דין **חמים**, שם מדובר היה במאסר מותנה בין 10 חודשים בגין עבירת שב"ח, שהעונש המירבי בצדיה הוא שנת מאסר. לכן, לדעת באת כוח המדינה, אין ללמידה מן האמור בעניין **חמים** לעובdotיו הספציפיות של התקיק נשוא הדיון כאן.

ל"א. עוד צינה באת כוח המדינה, שעל מנת להצדיק הארכה של עונש המאסר המותנה, יש צורך בסימנים המצביעים על שיקום, ואלה אינם מותקיים במקרה שבפנינו, הגם שבית משפט קמא נתן לumarur שלוש ההזדמנויות להגעה לשירות המבחן ולהשתלב בהליך הטיפול. גם לאחר שהumarur נטל חלק במספר לא מבוטל של פגישות, הוא לא נתרכם מן ההליך הטיפול, יותר על כן, לפי התסוקיר השלישי, כאשר חזרumarur והוזמן על ידי שירות המבחן, הוא אפילו לא טרח להתייצב, ולא נתן לכך הסבר מניח את הדעת.

ל"ב. לדעת באת כוח המדינה יש לדחות את בקשתו של הסגנור להארצת המאסר המותנה, שכן בפנינו לא אינדיקטיה שיקומית ולא המלצה טיפולית של שירות המבחן. מדובר באדם שכבר ריצה מאסר בפועל במשך שנים רבות, בין היתר גם בגין החזקת סכין, והרי באירוע נשוא ת"פ 10-179-10-179, אף עשהumarur שימוש ניכר בסכין.

ל"ג. באשר לטענה של יציבות תעסוקתית - טענה באת כוח המדינה, שתה העבירה של החזקת סכין ביצע

המערער בהיותו נהג משאית, כשהascoין נתפסה במשאית, כך שאון אינדייקציה שיקומית שנייתן לגזר מן העובדה שהמערער עובד מזה תקופה כנונג משאית.

ל"ד. בנוסף הערה באט כוח המדינה, שלמעשה בגין החזקתascoין נשוא הדיון בתיק זה, לא הטיל בית משפט קמא עונש נוסף, אלא חף את המאסר שגור בתיק הנוכחי למאסר המותנה בן 12 החודשים בפועל, ובכך התחשב למעשה בית משפט קמא בתקופה הארוכה של המאסר המותנה.

לדעת באט כוח המדינה לא נפל כל פגם בגין דיינו של בית משפט קמא, ויש לזכור שמן המעבער נשkept בשלב זה, כפי שעולה מן התסקרים, מסוכנות משמעותית, ומכאן שההתוצאה אליה הגיע בית משפט קמא היא תוצאה רואייה.

ל"ה. הסגנור חזר וטען, בתום דבריה של הפרקליטה, שהשאלה היא האם צודק באמת לשלוח אדם לתקופה של 12 חודשים מאסר בפועל בגין סורג ובריח בגין עבירה של החזקתascoין, בשעה שבית המשפט עצמו קובע שמתחם הענישה המירבי בגין העבירה של החזקתascoין הוא 10 חודשים.

בתום דבריו חזר וטען הסגנור, שמשפט דין שונים שניתנו בערכאות שונות עולה, שניתן להורות על הארכת עונש מאסר מותנה אף לא קבלת תסוקיר של שירות המבחן, ולא הליך של שיקום, שכן סעיף 56(א) של החוק עוסק בשאלת האם צודק או לא צודק להורות על הפעלת התנאי, מקום שניתן להאריכו, והדבר תלוי בשיקול דעתו של בית המשפט.

ל"ג. לאחר שניתנו את דעתנו לעובדות כתוב האישום בהן הודה המעבער ולפיהן הורשע, להרשעתו וגזר דיינו של המעבער בת"פ (מחוזי חיפה) 179-10-10, לשולשת תסוקרי שירות המבחן שהונחו בפני בית משפט קמא, לטיעוניהם של שני הצדדים לעונש בפני בית משפט קמא, בגין דיינו המנוח של בית משפט קמא, להודעת הערעור, לטיעוניהם המפורטים של באי כוח שני הצדדים בפניו בישיבה מיום 26/10/2017, ולאחר שעיננו בפסקה הרלוונטי, מסקנתנו היה שדין הערעור להידחות.

ל"ג. נקדים ונציג, שהעבירה לפי סעיף 186(א) של החוק היא עבירה מסווג פשע, שהמוכיח קבע בגינה תקופת מאסר עד לכדי 5 שנים. בצדך ציין בית משפט קמא, כי העבירה בה הורשע המעבער היא עבירה חמורה ומסוכנת, ותוצאותיה עלולות להיות לעתים הרות אסון.

דווקא הרשותה הקודמת של המעבער, בת"פ (מחוזי חיפה) 179-10-10, היא המלמדת על הסיכון הטמון בעבירה של החזקתascoין, והנזק העלול להיגרם, לעיתים, באופן מקרים שנעשה שימוש באותו סיכון שמחזקים בה שלא כדי.

אנו מפנים לתיאור המקרה בגין דיינו של בית המשפט המחוזי, מיום 26/02/2012 (עמוד 2), שם תואר, כי בשלב

מסויים יצאו המערער ואדם נוסף מן הרכב בו נהג המערער "כשהנאשם מצויך בחפש חד ומבריק ועאמר מצויך באלה", ואזיו התנפל המערער על המתлонנים, ذكر אותם, וגרם להם חבלות של ממש. גם במקרה נשוא הדיון כאן, בו הורשע המערער בעבירה של החזקת סכין שלא כדין, נמצאה הסcin ברכב בו נהג המערער, בדלת הנגה.

ל"ח. במקרה שבפניו הטיל בית משפט קמא על המערער בגין העבירה של החזקת סcin 4 חודשים מאסר בפועל, עונש שמצוין במסגרת העונישה המקובל בגין עבירות מסווג זה, ולמעשה, הטרוניה העיקרית של המערער מופנית לא כנגד עונישה זו, כי אם כנגד הפעלת המאסר המותנה בן 12 חודשים, שהוטל בת"פ (מחוזי חיפה) 10-179-1976, ושহינו בר-הפעלה במקרה נשוא הדיון כאן.

לטעמו של המערער ראוי היה להימנע מהפעלת המאסר המותנה, וזאת על דרך של הטלת קנס בגין העבירה נשוא הדיון כאן (במקום עונש מאסר), מה שעשו היה לאפשר מתן הוראה להארכת המאסר המותנה, חלף הפעלו.

ל"ט. הסגנון המלמד, עוז אמיר מסארווה, שייצג את המערער בפניו, עשה את מיטב מצוין והעלתה בפניו, בכתב ובעל-פה, כל טענה אפשרית על מנת לשכנענו כי יש מקום להתערב בגורם דין של בית משפט קמא, ואולם, לאחר ששאלנו בדבר, לא שוכנענו כי נפל בפסק דין של בית משפט קמא פגמ שיש בו כדי להוכיח את התערבותה של ערכאת הערעור.

נקדים ונצין, שבהודעת הערעור טען הסגנון, בין היתר, (סעיף 48) שהscin בגינה הורשע המערער ועודעה לקילוף פירות, אף נמצאו פירות במשאית. בטיעון בעל-פה בפניו טען הסגנון, שהscin נתפסה במהלך העבודה, כשהמעערער היה בדרך לעבודה עם הסcin.

למניעת כל ספק נציג, שאם מבקש המערער על ידי טענות אלה ל��ע עותק כתוב האישום לפניה הורשע, יש לדחות טענות אלה, שהרי בפני בית משפט קמא הייתה הודהה מפורשת של המערער וסגנו דאז בכל העבודות הנטענות בכתב האישום, לא הייתה כל הסתייגות באשר לעובדות שצוינו בכתב האישום, ולא הייתה בקשה לשנות מן העובדות שצוינו בכתב האישום, או להוסיף על האמור בהן.

מ"א. סעיף 56(א) של החוק מאפשר לבית המשפט להורות על הארכת תקופת התנאי, או חידושה לתקופה נוספת, שלא תעלה על שניםיים, וזאת מטעמים Shirshmo:

"אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי"

איןנו סבורים כי במקרה שבפניו ניתן הגיעו למסקנה שהפעלת המאסר על תנאי אינה צודקת, וזאת גם אם נכון הוא שמדובר בתקופה לא קצרה של 12 חודשים מאסר.

מ"ב. מעין בפרוטוקולים שהתנהלו בפני בית משפט קמא, ובשלושת תסקירות שירות המבחן שהונחו בפני בית משפט קמא עולה, שבית משפט קמא היה מודע לבעיות הנובעת מעונש המאסר על תנאי בן 12 החודשים, התלו ועומד כנגד המערער, ולמעשה ניסה בית משפט קמא שוב ושוב לפתחו למערער פתח, רחוב כרכחו של היכל, על מנת שהמערער יעבור מבعد לפתח זה, ושתלב בהליך של טיפול שיקומי במסגרת שירות המבחן.

הפרוטוקולים של בית משפט קמא והחלטות בהן הורה בית משפט קמא לשירות המבחן לחזור ולבדק את עניינו של המערער, ולשקול את סוגיית הארכת המאסר המותנה, מדברים בעד עצם.

ואולם, חרף כל זאת, עולה בבירור של שלושת תסקירות שירות המבחן שככל הניסיונות לא עלו יפה.

מ"ג. כך, בתסaurus הראשון, מיום 16/10/10, ציון, כי ללא תהlixir טיפול משמעותי קיימת סבירותהBINONIOT-גבואה להישנות התנהגות מפרת חוק בעתיד, וכי הבעת הרצון של המערער להיות בקשר טיפולו היא מילולית, אך ללא מוטיבציה פנימית לטיפול, וכי המערער אינו בשל להיכנס לתחılır טיפול משמעותי.

בתסaurus השני כמעט חצי השנה לאחר מכן, ביום 15/03/15, ציון, שאין למערער כוחות להיתרמן מן הטיפול, וזאת גם אם הוא מגיע למפגשים, אך אינו מצליח לרכוש כלים טיפוליים ואינו בשל להיכנס לתחılır טיפול, והצהרתנו המילולית בדבר נכונותו לעבר תהlixir שיקומי נובעת מתווך חשש לתוצאות ההליך המשפטי.

כailo אין די בכך, הרי לאחר שבית משפט קמא הורה על דחיה נוספת, וחזר וביקש משירות המבחן לבחון אפשרות שילובו של המערער בטיפול פרטני (במקום קבוצתי), כלל לא טרח המערער להופיע למפגשים, לא הודיע על אי-הגעתו, ולא עדכן את שירות המבחן בנסיבות אי-הגעתו.

מ"ד. העבירה בה הורשע המערער היא עבירה מסווג פשע, עבירה חמורה ומסוכנת שתוצאותיה עלולות לעיתים להיות הרות אסון. כאמור כבר לעיל, עמדתו של שירות המבחן, כעולה של שלושת התסקרים, היא שלמערער אין מוטיבציה אמתית להשתלב בטהlixir טיפול, וכי מן המפגשים שהוא הגיע אליהם הוא לא הפיק תועלת. על כך יש להוסיף את הרשותו הקודמת של המערער במספר עבירות חמורות, ובهن גם העבירה לפי סעיף 186(א) של החוק - המסקנה המתבקשת היא שאין בפנינו "טעמים שיירשו" שיש בהם כדי להצדיק את הארכת תקופת התנאי.

לא ניתן לומר, שבנסיבות העניין הפעלת המאסר המותנה אינה כודקת, או שיש בה כדי לגרום עולם למערער.

מ"ה. לא לモתר לצין, שאת תקופת מאסרו בפועל בגין הרשותו הקודמת, סיים המערער בשנת 2013, וכבר ביום 15/09/06 ביצעה את העבירה של החזקת סיכון נשוא הדיון כאן, שהיא אחת מן העבירות המפיעילות את המאסר המותנה שהיא תלוי ועומד כנגדו, ונראה אףו שמאסר מותנה זה כלל לא הרתיעו.

מ"א. הסגור המלומד הפנה את תשומת לבנו בין היתר, לרע"פ 5798/00 **ריזי נ' מדינת ישראל** (01/02/12), בנגע לצורך להتاימים את תקופת המאסר הכלולת לעבירות בהן מושרע הנאשם, ולעורר התאמנה רואיה בין תקופת המאסר המותנה לאורך תקופת המאסר בפועל המוטלת על הנאשם, על מנת שלא יווצר מצב שעבירה נוספת, קלה יחסית, עלולה להפעיל את המאסר המותנה, וכתוצאה לכך יהיה על הנאשם לרצות עונש מאסר ממושך בפועל.

נעיר, כי טענתו של המערער לפיה הטלת עונש מאסר מותנה בגין 12 חודשים באופן כוללני, לגבי 4 העבירות בהן הורשע בת"פ 179-10-10, ללא הבחנה בין העבירה הקלה יותר לעוות העבירות החמורים יותר, יכול והיה מקום להעלotta אליו היה מוגש על ידי המערער, בשעתו, ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי ב- 10-10-179, ואולם, הדבר לא נעשה, ולפיכך איןנו מביעים עמדה כלשהי בסוגיה זו שambahינתנו אינה עומדת על הפרק, הוואיל וממילא ערכאת הערעור לגבי גזר דין של בית המשפט המחוזי היא בית המשפט העליון ולא ערכאותנו אנו.

מ"ז. כמו כן הפנה אותנו הסגור המלומד לרע"פ 1441/14 **חמים נ' מדינת ישראל** (09/12/14), שם בוטלה הפעלת מאסר מותנה בגין 10 חודשים, בגין עבירות שב"ח, וכן בוטל עונש המאסר בפועל שהטיל בית משפט השלום בגין העבירה הנוספת, ובמקום זאת הוטל על המערער, שם, קנס, ותקופת המאסר המותנה הוארכה.

ואולם, אין הנדון דומה לראיה. דיןנו אמר נציין, שמדובר היה, שם, בעבירות שב"ח שעונשה המרבי הוא עד שנתי מאסר, בעוד שבענינו המדובר בעבירה מסווג פשע שהעונש המירבי בגין הינו עד 5 שנות מאסר, כאשר לחובתו של המערער הרשעה קודמת בגין איורו של אלימות חמורה, בעיטה ריצה המערער תקופת מאסר לא קצרה, ואחת העבירות בהן הורשע אז, הייתה גם בגין עבירה של החזקת סכין שלא כדין.

יתר על כן, המקירה שנדון בעניין **חמים**, לרבות גזר הדין השונים שניתנו בערכאות נמוכות ואלייהם הפנה בית המשפט העליון בעניין **חמים**, שבהם הוארך המאסר המותנה כנגד נאשמים שביצעו עבירות שב"ח, מבלתי שהמאסר המותנה הופעל, היו מקרים בהם:

"כאשר מכולם עולה ברורות כי בבית המשפט נמנעו מהפעיל מאסרים מותנים בני מספר חודשים ויותר, במקרים שבו היה כניסה לישראל ללא עבירה נלוית של אדם שעברו הפלילי אינו מכבד, גם שהנסיבות בכלל אחד מהקרים לא היו חריגות למדי, אלא דבר בעניינים הידועים להכאי של מצוקת פרנסת בשטחים..." (עניין **חמים**, בפסקה 11) (ההדגשה שלנו).

מ"ח. נסיף, כי בפסקת בית המשפט העליון אומצה הגישה לפיה שיקול דעתו של בית המשפט בשאלת הארצת המסר המותנה צריך להתמקד במצבים בהם מוצדק לנתן החלטות נוספות לדרכו

הישר, כשהוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה שכך יהיה.

אליה דבריה של כב' השופטת (בדיםוס) א' פרוקצ'יה ב-רע"פ 7391/08, **יוסף מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (9/09/2014), בפסקה 20:

"על פי מצוות החוק, הארכת תקופת תנאי אפשרית 'מטעמים שיירשו...אם שכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר על תנאי' [...] שיקול הדעת הנitin לבית המשפט בהארכת עונש מאסר מותנה מתמקד במצבים שבהם מוצדק לתת לנאים הזרדנות נוספת לחזור בדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה. עצמה אורכו של עונש המאסר על תנאי שהוטל בגין הליך קודם, אינו טעם מיוחד להארכתו, במילויו, כאשר הנאים אינם מראה סימנים אמתיים של הכרה והפונה של משמעותו הפלילית. הימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל, והארכת תקופת התנאי רק בשל היקפו של עונש המאסר על תנאי שיש להפעילו, אינה מתইשת עם קו עוני אפקטיבי וראוי בנסיבות מקרה זה" (ההדגשה שלנו).

וכן: רע"פ 4902/14, **בן צבן נ' מדינת ישראל** (14/07/14), ורע"פ 2801/14 **קניבי מריד נ' מדינת ישראל** (14/05/2014).

מ"ט. לモותר לציין, כי לא זה המקרה שבפנינו, וזאת הן לנוכח סוג העבירה הנוכחת בה הורשע המערער, הן נוכח המעשה האלים החמור בגין הורשע המערער בעבר, והעובדת שהמערער לא נרתם לטיפול שיקומי ראוי במסגרת שירות המבחן, כפי שפורט בהרחבה בתסקיר השירות המבחן, ולא הפיק תועלת מפגישותו שם.

איןנו סבורים שמשמעות **חמיר** ניתן לממוד גזירה שווה ולהורות על הארכת המאסר מותנה, כבקשת הסגורה. כעולה מן ההלכה הפסקה לא זה המקרה ולא אלה הנسبות שבן ראוי להורות על הארכת המאסר מותנה.

ג. הסגטור אף טוען, שתסקיר השירות המבחן הינם אמצעי העומד לרשות בית המשפט, אך אין הتسkid בבחינת חזות הכל, והכרעה באשר לנאים נתונה בסופו של דבר בידי בית המשפט, ולפי שיקול דעתם של בית המשפט.

לטעמו של הסגטור תסקיד חיובי או תסקיד שיקומי, איןנו תנאי בלבד-אין, לצורך הארכת מאסר מותנה לפי סעיף 56(א) של החוק, שכן בסעיף מופיעות המילים: "אם שכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

لتמיכה בעמדתו מצביע הסגטור על גזרי הדין השונים המאוזכרים בענין **חמיר**, שם הוארך המאסר מותנה, מבלי שנתבקש תסקיד שירות המבחן, ואולם התשובה לטענה זו ברורה: לא ניתן להשוות בין עבירות שב"ח

שבוצעה על ידי מי שעברו הפלילי אינו מכבד, מבלתי שנלוותה לכינסה לישראל עבירה נוספת, וכשהרकע לביצוע העבירה נובע ממצוות פרנסת, בין עבירה של החזקת סכין שהוא עבירה פשע, שבוצעה (כבעניננו) על ידי מי שהורשע בשנת 2012 בעבירות אלימות חמורה ביותר (שבוצעה בשנת 2010), והמאסר המותנה שהוא תלוי ועומד כנגדו לא הרתיעו.

נ"א. לבסוף, נציין, שבית משפט קמא השתדל מאד למכת לקראת המערער.

בית משפט קמא עשה כל שבאפשרותו על-מנת ליתן למערער סיכוי של שיקום במסגרת שירות המבחן, אך לא היה בכר כדי להוציא. בדוחיה האחורונה שניתנה כדי לאפשר לשקל שילוב המערער בטיפול פרטני, המערער לא הופיע לפגישה שנקבעה, מבלתי ליתן הסבר לנסיבות אי-הगעתו.

יתר על כן: בית משפט קמא הילך כברת דרך גדולה עד מאד לקראת המערער בהחלתו להורות שعونש המאסר שהוטל עליו בגין העבירה נשוא הדיון כאן (4 חודשים) ירצה **כלו בחופף** עם 12 חודשים המותנה שהופעלו. בכר נתה בית משפט קמא חסד למערער, במידה האפשרית במסגרת החוק.

נ"ב. על יסוד כל האמור לעיל, מסקנתנו היא שדין הערעור להידחות, וכך אנו מחייבים.

המערער יתייצב למאסרו בבית המעצר קישון ביום ראשון, **17/12/03**, עד השעה 10:00 בבוקר, או על פי החלטת שב"ס, כשהרשאות תעוזת זהות או דרכן.

על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

למציאות: יש להמציא את העתק פסק דיןנו לשב"ס.

ניתן היום, כ' חשוון תשע"ח, 09 נובמבר 2017, במעמד הנוכחים.

א' לוי, שופט

ב' בר-זיו, שופט

**י' גורייל, שופט בכיר
[אב"ד]**